

LBRIS

We know
books

Isabella Streian

**DINCOLO DE
OCHII TĂI**

//bestseller

Chișinău · București

2022

Autor: Isabella Streian
Redactor: Ana Ilescu
Copertă: Andreea Francesca Cichi
Design: Lidia Scoarță

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

Streian, Isabella.

Dincolo de ochii tăi / Isabella Streian ; copertă: Andreea Francesca Cichi ; design: Lidia Scoarță. – Chișinău : Bestseller, 2022 (Universul). – 122 p.

ISBN 978-9975-3571-6-6.

821.135.1-31

S 90

Pentru comenzi:
www.bestseller.ro
www.bestseller.md

Tipărit la Universul

Pentru cel mai tulburător joc dintre toate,
ne ciocnim inimile în cinstea ei.

Nu ești băiat. Nici fată. Tu ești înger.

PROLOG

5 Mai, 2021.

— Știi, vreau să-ți spun ceva de mult timp, de fapt, vreau să-ți mulțumesc pentru un lucru. Pentru ceva ce nu se va putea pierde cu timpul, ceva ce va dăinui veșnic, la nesfârșit, așa ca cerul...

— Pentru ce?

— Mi-aș dori să scriu o carte despre toate trăirile acestea, dar e un pas mare și îmi e frică. Nu cred că aș fi capabilă...

Mă analizează cu coada ochiului, zâmbind haotic printre șirul de mașini aflat în mișcare, în vreme ce eu îl privesc drept în față.

— Și totuși, ce personaj o să fiu?

Ochii lui îmi cutreieră toată ființa, au acea putere de a privi drept în sufletul meu atunci când exteriorul îmi e defavorabil.

17 Iunie, 2021.

Mă privesc în oglindă iar în spatele meu își fac apariția acei ochi calzi, albaștri. Merg pe stradă și parcă simt atingerea mâinilor noastre. Spun o glumă și după, din senin aud râsul lui. Pășesc înapoi spre locurile în care aveam obiceiul să stăm împreună și parcă îmi vibrează în urechi ritmul pașilor săi. Mă opresc din respirat doar pentru că am auzit din spate cum îi sună respirația. Îmi duc mâna spre frunte dar tot ceea ce simt sunt acele săruturi.

Am înnebunit sau doar iubesc?

PARTEA I

„Un scut de la Artemis, o luntre de-a lui Caron, și un Cerber îmi păzește sufletul murdar”

CAPITOLUL I: Din viitorul apropiat

— Spune-mi ceva despre tine, îi aud vocea difuză a fetei din spate, care pare desprinsă din filmele pentru adolescenți.

Uitându-mă spre ea îmi pot vedea propria durere, dar refuz să cred că apariția unui singur om poate însemna să ai în față o întreagă lume și reușesc să revin la realitate fiind măcinată pe deplin de propriile gânduri. „Ei îi este dor de acel om” îmi spune neconținut rațiunea, „dar și ție îți e dor de el”, mă ironizează inima care mereu are câte un scop egoist.

Ce să fac? Pe cine să mă bazez dacă și simțurile mele se contrazic?

CAPITOLUL II: Destăinuire¹

Doar o dată în viață, cititorule. O singură dată ți se rupe întreg sufletul. O singură clipă pentru un sentiment care va dura veșnic. Și eu n-am mai fost aceeași de atunci.

Prima scrisoare a Bellei:

„Nu-mi plac prezentările, și totuși, încerc să-mi cre- ez o imagine cât mai amplă. Pentru început, mă numesc Bell, sunt o simplă fată, de o simplitate amenin- țătoare. Îmbrăcată în pantaloni casual, cu părul prins într-un coc dezordonat și cu o mulțime de vise în bu- zunar. Așa am întâlnit-o în cele din urmă, într-o zi ca toate celelalte, nu a fost nimic special. Am dus bagajele și le-am lăsat la sfârșitul drumului, neștiind că mă voi întoarce din nou după ele. Am avut șansa de a explora

¹Aceasta e povestea personajului Bell, dar poate fi oricând lecția ta.

și a de a omagia cu ultima picătură din ființă. Aceasta e o poveste de viață, cu alte cuvinte, a Bellei, care poate devenii oricând lecția ta cea mai valoroasă. Acțiunea părților din mine: 2018-2021

Prietene, toate acele trucuri ale minții, le-am cunoscut unul câte unul și așa, am ajuns ceea ce sunt acum. Toate acele căi întortocheate m-au condus mereu și mereu la alte persoane, dar în cele din urmă, pipăind acel întuneric devorator, m-am găsit pe mine întreagă. Doar atunci, atunci m-am cunoscut și am știut cine sunt cu adevărat, iar în urma acestui fior, am descoperit un altul. Un întuneric mai luminos, unul care îmi lua gândurile și le transforma în cuvinte, pe care le treceram în cele din urmă pe foi.

Am iubit întunericul doar pentru că am fost capabilă să-i văd lumina, iar din acea licărire am ieșit eu, purtând doar un stilou într-o mulțime de vise. Eram orgolioasă și odată cu descoperirea cărților, mi-am găsit în același timp și sufletul.

Cărțile-mi sunt singura iubire adevărată, nu oame- nii. Omul orgolios, eu eram cea care își scria arta, dar fără a simții iubirea față de un om, pe propria piele. Voiam să devin scriitoare încă de la 15 ani, încă de când am descoperit primele pagini ale unei cărți. Am vrut să dau viață cuvintelor, dar aveam nevoie o poveste epică, una care să treacă din inimă în inimă, nu doar din mână în mână. Și mi-am ales personajele, dar totul a luat o altă întorsătură.

La șaptesprezece ani l-am întâlnit, și cred că mi-am dorit prea mult acest lucru, căci a apărut și m-a

zguduit din temelii. Am devenit un personaj în propria viață. Nu m-a lăsat nici măcar să-mi adun piesele care au rămas în urma „jocului”, iar acum nu-mi rămâne decât să îl aranjez pe raftul prăfuit de sus din biblioteca sufletului. L-am aranjat singură, fără ajutor, căci nimeni nu a intrat acolo în afară de mine. El doar a distrus și a plecat, nu l-a citit, nu l-a înțeles, nu a pătruns în suflet meu. L-a dezmembrat și s-a făcut nevăzut.

Mai târziu, am învățat să-mi manevrez stiloul, era pe post de sabie – pentru dușmani, pentru prieteni – alinare, pentru mine – un dulce blestem, iar pentru tine... Ce poate fi stiloul meu pentru tine dacă nu regret?

El e tot ce a rămas în locul tău. El îmi e acum blestemul meu.

Am șansa de a scrie această poveste, deși nu am cunoscut partea ei bună, acea parte nemuritoare. Mi-am ales arta în ciuda tuturor circumstanțelor. Iar la sfârșit, am rămas doar eu și stiloul.

Nu sunt o ființă indiferentă, mereu am luptat pentru ceea ce știam că-mi aparține. Am luptat și eu să-mi iau inima înapoi, ca restul oamenilor, dar există totuși o diferență – eu am luptat mereu împotriva mea, deoarece nimeni nu găsea la mine iubire, doar mormane de suferință depozitate în cutii frumoase. Nu voiam, nici nu puteam să dăruiesc nimănui iubire, voiam în schimb să o primesc, să am toată iubirea din lume și să mă transform în Cupidon. Și ce primejdie am întâlnit, ai apărut tu, dăruindu-mi tot ce aveam nevoie, și am ales de data

aceasta să simt iubirea în ciuda suferințelor și a tuturor despărțirilor sumbre de care doar am auzit.

Am pierdut. Am pierdut tot jocul. Dar am câștigat ceva de preț.

Am ales-o pe ea dintr-o întreagă lume și m-a păcălit prin intermediul tău – mi-a returnat toate cadourile oferite, mi-a reîntors propriile cutii cu suferință – ca mai apoi să mă privească cald, ca și cum lucrul acela nu era rău, ca și cum aceea era iubirea cu adevărat.

Acum scriu despre inimă, o consideram cel mai mare dușman. Ea a fost cea care m-a condus până la tine, și care azi, încă îmi zâmbește în față.

Eram un miraj, mai degrabă un dezastru, dar ce conta dacă eram ambalată frumos? Așa a fost și iubirea ta pentru mine, o consideram darul cel mai de preț, dar frumusețea are mereu un singur scop – acela de a ucide”

30 Iunie, 2021.

„Ochii, buzele, mâinile, fața – erau la locul lor, și totuși eram descompusă. Aveam nevoie de un doctor, de unul care să-mi înștiințeze decesul. Mă aflam pe patul de moarte încă din ziua în care credeam că sunt cea mai vie. Nu m-ai lăsat să trăiesc mult în cerul reprezentat de tine, am alunecat și am căzut în valuri, purtând un dialog cu cea mai interesantă moarte.

Aceea a fost ziua renașterii, când mi-am făcut curaj și mi-am strâns bucățile, privind de atunci doar prin

ochii inimii zdrobite. Le-am rostogolit, dar nu într-un loc din care nu le mai pot privi niciodată, ci, în locul în care îmi găsesc refugiul – în ființa ta și pe foi, pentru că, fiecare pagină poartă mirosul tău. Dar, acestea nu sunt cu adevărat file, dragul meu, sunt bucăți din mine. Părți care o să-ți aparțină mereu.

Acum, ochii, buzele și fața – sunt la ani lumină departare de tine. Te văd de departe cu alți ochi, simțindu-te însă tot cu aceeași mână și inimă.

Am murit de mult timp, dar nu a durut deloc când am renăscut și când m-am reîntregit, în timp ce fără tine, am murit de o mulțime de ori, și niciodată nu am renăscut pentru a scăpa de durere. Am murit în mine de zeci de ori, cititorule, însă doar o singură dată am găsit cheia de scăpare în mâinile altcuiva. În palmele sale, între degetele căruia mi-am zdrobit inima. Înfricoșător e că, doar acolo mi-am găsit cu adevărat liniștea.

Așa că, am ales să fie altfel, nu am avut unde să-mi strig durerea, așa ca am scris-o, am transformat-o în artă, în ciuda suferinței care-mi îmbiba stiloul până la refuz de lacrimi.

A sosit și momentul în care am ales să trec peste tot ceea ce m-a schimbat, atunci când mi-am frânt bucăți de suflet pe care le înmuiam în cerneală, din cauza că...

Monștrii nu se ascund sub pat, ci în sufletul nostru. Monștrii nu mănâncă oameni fericiți, ei se hrănesc cu bucăți frânte din noi.

Dar acea uitare a însemnat mereu aducere aminte...

După toate acestea, după nopți nedormite și zile obositoare, am decis să trec totul la timpul prezent. Pentru că nu ai trecut și pentru că nu te afli cu mine în viitor. Pentru că ai fost „monstrul” cu ochi senini și cu mintea întunecată, care deși avea părul auriu și stătea în lumină, mă privea mereu din umbră. Mi-ai întunecat vederea și mi-ai luminat sufletul într-un februarie frumos. Am aderat spre lumină, veneam spre tine, spre viitor, iar acum, eu din viitor, aceasta care se ascunde după un scris italic ce reprezintă adevăratul prezent, fac acești pași spre trecut și spre mine.

Mă îndrept spre amintirea ta, spre moarte și spre renaștere încă o dată, dar, în cele din urmă, am renăscut din durere, transformându-mă în iubire!

Și nu în ultimul rând, să fii fericit, bubu, pentru că știi și tu, asta mă face și pe mine fericită.”

Cu drag,
un om care și-a șters singur lacrimile.